

Головна » Люди » «Друзі називають це “турне”». Як волонтер дядя Гріша їздить містами України заради допомоги війську

«Друзі називають це “турне”». Як волонтер дядя Гріша їздить містами України заради допомоги війську

20.08.2024

Люди

Час прочитання: 5 хв

Юлія Гуш

Григорій Янченко, або дядя Гріша — відомий херсонський волонтер. Під час російської окупації він на своєму кріслі колісному їздив по місту з українськими прапорами, а також вмикав гімн у людних місцях.

Після деокупації Херсону дядя Гріша активно допомагає українським військовим. Він відвідав майже всі великі міста України, аби зібрати гроші на потреби війська. Минулого тижня чоловік побував і в Харкові.

Григорій Янченко розповів **«Люку»** про своє волонтерство та допомогу військовим, а також згадав про спротив, який він чинив під час російської окупації.

Григорію Янченку 76 років. Волонтерити він почав ще з 2014 року. За словами чоловіка, на цей шлях він став випадково. Одного разу його запросили відвідати бійців, які тоді базувалися в Чингарі. У Григорія був певний запас грошей, теплих речей та смаколиків — зміг приїхати не з пустими руками.

«Після спілкування з командирами ми знали, що везти і куди, — розповідає дядя Гріша. — Я віз це на передній край, в Донецьку та Луганську області. Для чоловіків це була одежа. Для дівчаток ми завжди возили смаколики — цукерки, пиріжки, спечені нашими волонтерами.

Так я з 2014 року їжджу. І продовжую їздити. От моя остання поїздка була десять днів тому, на Донецький напрямок. Відвіз деякі речі: двадцять дронів, медикаменти, миючі засоби, “расходніки”: плівку, скоби, цвяхи, утеплювачі для бліндажів. Бійці кожного разу зустрічають нас із радістю. І я, з’їздивши на “передок”, набираюся позитиву, продовжую працювати.

Тяжко буває, коли втомлюєшся. Але я згадую про ті зустрічі з бійцями — і це надихає на більш продуктивну роботу».

Григорій Янченко (дядя Гріша)

«Я надавав впевненості, що прийде українська армія»

Про окупацію Херсона і зараз важко говорити, зізнається дядя Гріша. Тоді він не тільки вперше зіткнувся з ворогом віч-на-віч, а й став свідком його злочинів проти мирного населення.

В окупованому Херсоні Григорій щодня їздив вулицями міста з синьо-жовтим та червоно-чорним прапорами. Також він вмикав український гімн у людних місцях. Звісно, це було небезпечно. У будь-який момент волонтера могли забрати у підвал та піддати тортурам.

«Дуже багато херсонців було закатовано, — згадує дядя Гріша. — Дуже багато отримали поранення. Я завжди переживав, коли виїжджав на свій маршрут. Вранці ти виїжджаєш і не знаєш, чи повернешся назад. Але я виїжджав із музикою та прапорами. Їздив по вулиці, підтримував наших людей, херсонців. Надавав їм впевненості, що все-таки прийде українська армія. І цей час прийшов.

Та поки ворог стоїть на лівому березі, обстріли Херсона тривають. Тривають і масовані обстріли. Але моя надія ніколи не згасає. Я сподіваюсь, що й лівий берег буде звільнений. Люди повертатимуться в Херсон, на Херсонщину. І Херсонщина заживе приємним та красивим життям».

Херсон звільнили 11 листопада 2022 року. Захисників херсонці зустрічали на площі Свободи. Там зібралося дуже багато людей. Вдячні містяни обнімали військових, дарували їм квіти та смаколики.

«Це потрібно бути на місці, потрібно все бачити, — зазначає дядя Гріша. — Тоді зрозумієш всю цю ейфорію, весь цей святковий настрій. Там було дуже-дуже багато людей. Вони вітали, дарували квіти, смаколики, подарунки. Все заради вдячності за роботу наших військових».

«Я відвідав майже всі міста України»

Навіть після деокупації залишатися в Херсоні все ж було небезпечно. 19 вересня 2022 року друг Григорія вивіз його з міста. Так чоловік опинився у Запоріжжі, де знов поринув у волонтерське життя. Наразі дядя Гріша подорожує різними містами, аби зібрати гроші на купівлю дронів для бійців. У кожному місті волонтер проводить тиждень, щоб зібрати кошти.

«Я їжджу по містах, — каже Григорій. — Друзі називають це “турне”. Все це для того, щоб наблизити нашу Перемогу.

У деяких містах — як-от Запоріжжя чи Херсон — людей обмаль. Грошей не вистачає. Тому до мене прийшла думка їздити містами України і збирати кошти. Побувши в одному місці, другому, третьому, я вже на четвертий тиждень їду до Запоріжжя, як кажуть, на свою “базу”.

Я відвідав майже всі міста України, всі обласні центри. У мене залишились Суми і Хмельницький».

Під «опікою» Григорія знаходиться кілька бригад, які з нетерпінням чекають його приїзду. Це 59-та окрема мотопіхотна бригада, Тероборона Херсонщини, 25-та повітрянодесантна

Січеславська і 1-й окремий мотопіхотний батальйон «Волинь».

Як і раніше, дядя Гріша їздить із прапорами. Тепер на них можна побачити назви міст, в яких волонтер вже встиг побувати. Є у нього і незвичний прапор у вигляді кавуна.

«Це один із прапорів батальйону херсонської тероборони, який символізує незламність Херсону, — пояснює Григорій. — До речі, мені його подарували навіть не Херсоні, а в Луцьку. Це зробили переселенці, які взяли цей прапор із собою. Тому це знаковий прапор, який символізує незламність».

Читайте також:

- [«Я змушений їхати через те, що якомусь карлику закортіло позахоплювати нові території». Три історії людей, які виїхали з окупованого Херсона](#)
 - [«Мої батьки сидять на даху, в них закінчилась їжа та вода». Як евакуюють людей із затопленої Херсонщини?](#)
 - [«Херсонці не хочуть лишати дім»: як проходить гуманітарна місія фонду Rescue Now в Херсоні](#)
-

«Роблю все, щоб допомогти нашим військовим захистити батьківщину»

У своїх поїздках дядя Гріша спілкується з різними людьми, зокрема й публічними. Він згадував, як в Івано-Франківську його зустрічали співачка **Злата Огневич** та артист **Іво Бобул**, у Рівному — музикантка і військова **Христина Панасюк**, в Ужгороді — гурт **Kozak System**. Також у різних містах Григорій відвідує історичні місця. За словами волонтера, це його збагачує культурно.

«У Закарпатті мене возили по замкам та фортецям, — згадує дядя Гріша. — У березні приїхав в Ужгород та Мукачево. Я здивувався, що там квітнуть сакури та магнолії. Це було дуже гарно.

Я був у Збаразькому замку, замку Любарта, храмі Петра і Павла в Мукачеві. У Черкасах я відвідав заповідник Холодний Яр. Я побачив дуб Максима Залізняка, якому 1100 років. До речі, раніше я не знав, що таке криївка. У моєму уявленні криївка — це підвал. Але мені показали звичайну глиняну хату, глибоко сховану в лісі, яку просто так не знайдеш».

За словами дяді Гріши, безпечними поїздки по країні, в якій йде війна, важко назвати. *«Ми із командою волонтерів попадали під обстріли “Градами”. І під обстріли снайпера. Це запам’ятовується назавжди», — каже Григорій.*

Також у поїздках бувають і неприємні моменти. Навіть після повномасштабного вторгнення, каже Григорій, не всі люди розуміють його працю. Зустрічаються такі, що нарікають: «Знов сидить та збирає. А навіщо?»

«Але ж такі люди не розуміють, що для знищення орків потрібні, як мінімум, патрони, — зауважує Григорій Янченко. — А патрони коштують гроші. Їх десь треба збирати. Інколи ти майже плачеш через таке ставлення до донатів і допомоги нашій армії.

Коли люди не втомилися, коли допомагають всім, чим можуть — тоді все йде швидше і продуктивніше. Я роблю все для того, щоб допомогти нашим військовим захистити нашу батьківщину».

Юлія Гуш, фото — Юрій Каплюченко, обкладинка — Катерина Дрозд, редактура — Олександра Пономаренко,

«**Люк**» — це незалежне онлайн-медіа про Харків, яке висвітлює міські процеси та проблеми, стимулює до змін у місті та суспільстві, збирає на одному майданчику ком'юніті змінотворців та активних людей.

Ви можете робити свій щомісячний внесок у розвиток харківського медіа через сервіс **Buy me a coffee** або зробити **разовий донат** на будь-яку суму.

РАЗОВИЙ ПЛАТІЖ

МІСЯЧНА ПІДПИСКА

Мікро-обійми

120грн/міс

Детальніше

Підписатися

Читач

200грн/міс

Детальніше

Підписатися